

REVISTA NOĂSTRĂ

PUBLICAȚIUNEA SOCIETĂȚEI LITERARE
Ă ELEVILOR LICEULUI „UNIREA”
SUB CONDUCEREA D^{lui} PROFESOR D. PĂPĂDOPOI

SUMAR

D-l Profes. G. Aslan	• Criza morală
N. Mavrodin	• Scurtă privire asupra comediei române
V. Șt. Vlădescu	• Cântărețe, cântă, cântă. (versuri)
M. Țrifeanu	• În luptă pentru limbă
A. Dumbrava	• Cântec de jale al păstorului (versuri)
I. P. Rădulescu	• Impresii din călătorie
V. V. Fella	• Gîgica
Gh. Alexan	• Cronica, recenzii și revista revistelor

Soluții și probleme
Voci din presa italiană

Delegații noștri autorizați cu desfacerea revistei sunt:

M. Arifeanu cl. V-a Liceul «Petru și Pavel» Ploești.

V. V. Pella cl. VI Liceul Internat str. Anastase Paicu, 20 Iași.

Aurel Munte cl. VII Liceul Național Iași.

Th. V. Dănilă cl. VIII Liceul «Principele Ferdinand» Bacău.

Gh. Antoniu cl. VII R. Liceul «Petru-Rareș» Piatra-Neamț.

Em. Grigoriu cl. VI-a Liceul «A. Bașotă» Pomârla

D. I. Dimitrescu cl. IV Gimnaziul «V. Boerescu» R.-Sărat

Gh. S. Iorganda cl. VII M. Liceul „Hașdău” Buzău.

Ion Bărcălescu cl. VII Liceul „Hașdău” Buzău.

A. Dumbravă cl. VI Lic. Națion. str. Ghica Vodă 53, Iași.

R. C. Vitan cl. IV Gimnaziul din Caracal.

Grigore A. Trifescu cl. III Gimn. «Al. Ghica» Alexandria.

«Revista Noastră» dela numărul acesta încetează să mai apară până la Septembrie din cauza vacanțelor școlare.

In timpul vacanței orice corespondență privitoare la revistă, precum manuscrise, abonamente, cereri de informații etc., se vor trimite pe adresa elevului Gh. Alexan, com. Străoani de sus prin Panciu jud. Putna, de oarece D-l Papadopol va lipsi din localitate.

„Revista Noastră” apare la 1 și 15 ale fiecărei luni.

Abonamentul pe un an	4 lei
„ pe $\frac{1}{2}$ an	2 lei 50
Un număr	20 bani.

Pe timpul vacanței atât chestiunile propuse din matematică fizică și chimie, cât și soluțiile lor se vor trimite tot pe adresa D-lui profesor Savel Rahtivanu de la liceul din Focșani.

Revista noastră trebuind să apară la 1 și 15 ale fiecărei luni, rugăm pe toți aceia ce doresc a publica în „Revista Noastră” să trimeată manuscrisele cu 10 zile înainte de data apariției revistei, pentru a evita întârzieri.

Persoanele care primesc două numere consecutive se consideră ca abonate.

Manuscrisele nu se înapoiază.

Revista Noastră

***** PUBLICAȚIE ȘCOLARĂ *****

Sub conducerea D-lui Profesor D. PAPADOPOL

CRIZA MORALĂ

E greu de pătruns prezentul omenirii, dar încă trecutul! După câte știm însă niciodată sufletul omenesc n'a fost mai turburat, mai bolnav și—ceia ce-i mai trist—mai neîngrijit de cât acum.

Au mai fost crize morale premergătoare prefacerilor sufletești adânci—de pildă. când s'a ruinat religia politeistă a Grecilor și Romanilor; dar cea din vremea noastră pare mai variată, mai întinsă, mai durabilă și cu un caracter alarmant. Cu 400 de ani înaintea lui Christos, Diogene cinicul, filozof grec, umblă într'o zi cu un felinar în mână pe străzile Atenei, răspunzând tuturor celor care-l întrebau de motivul unei asemenea curiozități: „Caut un om“! Astăzi nu sunt oare și mai rari oamenii, adevărații oameni cu sufletul închinat unei stele?

Realismul, materialismul și un utilitarism strâmt au cuprins mințile și au secat inimele. Luându-se ca armă datele științelor fizico-biologice și spiritul acestor științe s'a lovit și s'a dărâmat nu numai credințele religioase și metafizice, dar și întreg edificiul moral pe care aceste credințe îl susțineau, ruinându-se astfel comoara cea mai prețioasă a sufletului omenesc, patrimoniul moral lăsat de moși, strămoși. Omenirea civilizată a ajuns la acest rezultat paradoxal, în aparență cel puțin, că și-a îmbunătățit în mod simțitor traiul, și-a sporit considerabil cunoștințele, fără să fie mai mulțumită de viață—ba dimpotrivă. Ne-am sporit puterea asupra Naturei, dar ne-am slăbit stăpânirea asupra noastră; ne-am mărit știința, dar ne-am micșorat sufletul.

Tânăra generație cultă, scăpat-a oare de acest curent?

Acum, în zorii primăverii, grădinarul scoboară în aleele grădinei sale și cercetează cu neliniște și cu speranță mugurii cei răsăriți, pentru a ghici făgăduiala lor. Tot astfel cei ce se 'ngrijesc de viitorul țării și al neamului vin în mijlocul studenției pentru a descoperi ce germinează în inima și sub fruntea ei.

Răspunzând invitațiunii societății studenților în litere din București, am vorbit luna trecută despre frământările spiritului modern,

criza morală prin care am trecut sau trecem și noile orizonturi ce se întrevăd.

Ar fi foarte interesant de cercetat starea de spirit a studenției noastre, căci din ea se vor recruta în bună parte conducătorii de mâine ai țării, în sufletul ei se făurește destinul apropiat al neamului românesc.

Care este concepția tinerimei universitare despre lume și viață? Care este idealul ei? Care sunt aspirațiile ei? Cum înțelege ea să trăiască?

Studenții noștri de orice specialitate iubesc știința și o consideră ca un stâlp puternic al civilizației, ca un factor prețios de cultură. Ei știu și apreciază cât de mult datorim aplicațiilor științei și spiritului științific. Fără îndoială timpul va revizui, va ruina poate complet unele din rezultatele dobândite de știința contimporană; sistemele noastre de sinteză nu vor dura poate mai mult decât cele ale înaintașilor noștri. Dar metodele de analiză, orientarea generală a spiritului științific sunt cuceriri, care nu se pot pierde fără ca civilizația să se prăbușească. Această convingere a devenit temelie înțelegerii noastre; tot ce vom zidi va fi pe această stâncă de granit.

Dar studenții noștri în genere recunosc că știința e mărginită, că are un cerc de competență în afara căruia orice invocare a ei este nelegitimă și neserioasă, că nu poate răspunde unor probleme imperioase ale sufletului nostru și ale conduitei noastre și că cine taxează aceste probleme drept năluciri, iar faptele noastre nejustificate de știință, drept naivități—acela nu e pătruns de spiritul științific. Știința nu poate împrumuta autoritatea sa generalizațiilor pripite, care invoacă unele date științifice. Știința nu trebuie să excludă alte metode de investigațiune decât cele întrebuintate de ea acum, căci știința de astăzi nu este știința desăvârșită completă—și realitățile sufletești nu pot fi studiate identic ca fenomenele numite externe.

Studenții noștri deosebesc știința de pseudo-știința, valoarea științei în sfera ei de competență—de pretențiunile pozitivistilor și materialistilor. Studenții noștri au credință, nu superstiție în știință. De aceea au păstrat simțul misterului și cultul idealului *).

Un bun cunoscător al studenției franceze, d. Lavissee, spunea în 1890: „Unul din caracterele tinerimei de astăzi, a celei care cugetă, este nostalgia, dorul divinului». O manifestare a dorului acestuia este de sigur misticismul, sănătos ori bolnav, care se întâlnește în literatura actuală, contrastând isbitor cu realismul epocii precedente.

Gândul nostru e în căutarea unor metode noi de investigațiune, care să prindă în întregimea lor realitățile interne; conștiința noastră morală e în căutarea unor temelii, care să fie la adăpostul oricărei acțiuni destructive. Dorul nostru de activitate energică, setea de viață intensă ne face să simțim nevoia unui ideal cât mai înalt.

Mai ales într-o țară mică și tânără, cum e a noastră, tinerimea universitară nu poate, nu trebuie să rămână streină de aceste curente,

*) A vedea broșura mea recentă „Criza Morală“ (librăria Socec).

de aceste nevoi sufletești colective. Dimpotrivă, trebuie să iee parte cât mai activă, cât mai largă, la orientarea intelectuală și morală de care simt nevoia atâția oameni, la luminarea și educarea celor ce n'o simt—pentru a isprăvi odată cu anarhia din unele conștiinți, cu haosul din unele spirite și cu ignoranța, cu trista întunecime a celor mai mulți.

Studentimea noastră are o chemare nobilă și frumoasă. Neapărat că trebuie să se închine înaintea de toate studiului și preocupărilor științifice, dar la vrâsta aceasta binecuvântată dispune de un prisos de energie, care nu poate găsi întrebuințare mai bună decât în opera de întărire și înălțare intelectuală și morală a poporului românesc.

G. ASLAN

Docent la universitatea din București.

Scurtă privire asupra comediei române

Firea omenească e așa fel plăsmuită că ori de câte ori vede ceva ridicol, să râdă; această însușire, care se găsește în mai mare sau mai mică măsură la fiecare individ, la unii e atât de dezvoltată, încât simt nevoie să traducă acest sentiment al lor [sentimentul ridicolului] în vorbă sau scris.

Dar dacă cei vechi admirau pe cei iscusiți în arta vorbirii, nu e mai puțin adevărat că tot ei adăugau: «vorbele sboară, cele scrise rămân».

Și ca o dovadă despre aceasta e că numele unor scriitori ca: Menandru, Aristofan (la Greci), Plaut, Terențiu (la Romani), Molière (la Francezi) Alexandri, Caragiale la noi, sunt mult mai cunoscute, mult mai admirate decât numele a sute și mii de oratori, cari, sub masca ridiculizării impersonale, ascund uri și interese personale.

* * *

La început am spus că sentimentul ridicolului nu e dezvoltat în aceeași măsură la toți indivizii; acelaș lucru îl putem spune și despre popoare, dacă le considerăm drept individualități, drept totalități formate din mase omogene. Astfel poporul francez e vestit prin spiritul lui glumeț, veșnic plin de ironie, ironie care de multe ori dă în saicazm.

Din contra, vorbind de spiritul poporului german, vom găsi că veselia spirituală a francezului e înlocuită aici de o fire sobră, adânc cercetătoare, de multe ori chiar greoaie.

Strămoșii noștri Romani, erau de asemeni luători în răs, ba s'ar putea spune chiar sarcastici.

Sienkiewicz, marele evocator al vieții romanilor, simbolizează ironia și sarcasmul roman prin firea lui Petromius din «Quo Vadis». Spiritul acesta al lor a fost moștenit cu prisosință de strănepoți între cari Francezii și noi Români. Dar oricât am fi moștenit noi această

însușire dela strămoși, n'am fi putut să ne-o desvăluim dacă nu s'ar fi ivit lucruri cari să ne producă râsul.

Și în această privință poate nici un popor n'a văzut lucruri demne de râs ca poporul nostru.

Și cât de bine a știut el să fixeze caracterul fiecărui parvenit străin în păpușele lui „cu perdea” sau „fără perdea”! Aceste păpușe înfățișau publicului perversitatea, falșitatea, îngâmfarea grecului; tâlhăria unгурului și a rusului, frica și gheșefturile ovreiului; tot aici poporul râdea de diferite tipuri ale mahalalei; mahalagioaica înțepată și supărăcioasă contrastă cu simplul dar cinstitul oltean. Tot o primă manifestare scenică mai mult în sens de dramă era și Vicleemul sau Irodul.

Personagiile erau: Irod împărat, trei crai sau magi, Pruncul, doi elini, moșul care reprezintă Crăciunul, o logodnică și un mire personificând pe fecioara Maria și pe sf. Iosef, paiața și alte personaje secundare.

Toți aceștia mergeau pe stradă formând un convoiu sgomotos și hazliu, în frunte cu numeroși lăutari. De multe ori rolurile enumerate mai sus erau deținute de feciori de boeri.

Prima vizită o făceau Domnului; chiar și în timpurile noastre vedem irozi de aceștia cutreerând străzile, dar multe din personagiile de altă dată lipsesc. Acestea sunt primele începuturi de artă dramatică românească.

* * *

Entuziasmul e un factor moral important în viața unui popor; prin entuziasm faci multe lucruri pe care cu greu le-ai face când în locul acestui entuziasm ar domni în sufletul tău indolența. Strămoșii noștri dacă n'ar fi fost însufleșiți de un cald și puternic avânt patriotic n'ar fi putut lupta contra atâtor dușmani; tot datorită acestor nobile sentimente vedem astăzi atâtea comori de artă națională.

* * *

Și acum, când vorbim despre primele comedii române, ale lui Alexandri, trebuie ca poetul nostru și împreună cu dânsul și alții mai puțin însemnați în arta dramatică ca C. Negruz, Gh. Asachi, Eliade Rădulescu, Milo, numai datorită unei însufleșiri puternice, unui patriotism adevărat, au primit să conducă primii pași ai artei noastre dramatice.

Alexandri, în interpretarea pieselor sale a avut tot concursul lui Milo;—Milo este acela care, pentru prima dată în țara noastră, interpretează diferite roluri, cu cea mai desăvârșită perfecție artistică! El este, am putea spune, luceafărul vestitor al zorilor noastre artistice. Dela ei a învățat Grigorescu și Liciu, meșteșugul scenei.

Primele comedii sunt jucate pe scena unei „șandramale” din Iași, în curtea lui «Talpan». La 1852 Milo trece în București, unde jucă comedii ale căror roluri le crease la Iași. Printre acestea „Barbu Lăutarul” și «Lipitorile Satelor» făceau deliciile publicului; tot odată ele țineau atent publicul asupra dușmanilor de ordin social,—străinii și de ordin sufletesc, viciile, care amenințau sufletul neamului nostru. Tot o-

dată el ridiculiză unele obiceiuri de-ale bătrânilor, de altfel naive, dar contrare spiritului de reînnoire socială. Cu sfârșitul epocii fanariote, rămân în țara noastră o sumă de moravuri rele. Funcționarii statului se folosesc și acum de așa numita chivernisală. Limba grecească, rămânând ca o moștenire lăsată de greci Românilor, este vorbită în cercurile lumii culte. Evreii, de asemeni, așezându-se cât mai mulți în mânănoasa noastră țară, caută să câștige banul, așa de iubit de evreu, prin orice mijloace, permise sau nepermise, exploatând mai ales poporul de jos; țăranul, în naivitatea lui, crede că-și îneacă amarul în paharul de rachiu al evreului; dar el se înșală căci nu-și îneacă amarul ci sufletul, mintea, inima și corpul lui: în schimb evreul câștigă, se bucură și-și numără banii, cu cari într'o bună zi va ajunge nu numai cămătar de bani ci și de suflete. Alexandri îl cunoaște prea bine pe acest evreu, când îl ridiculizează în „Lipitorile Satelor” sau „Herșcu Boccegiul”.

Chiar țăranul, așa de greu supus influenței străine, cu mare greutate înțelege însemnătatea ducerii la oaste. Toate acestea le-a văzut Alexandri, și ca un obiectiv de fotografie, le-a prins, fixându-le apoi în piese ca: Șoldan Viteazul, Paraponisitul, Lipitorile Satelor, Kir Zuliardi.

În general, Alexandri ne fixează o epocă de transformare socială: contra spiritului vechiu, spiritul bătrânilor, se ridică spiritul tinereții culte și entuziaste, dornică de prefaceri; această tinerețe conștientă de rolul ei, începe lupta contra bătrânilor, cărora nu le convenia sentimentele democratice, predicate de tineri. Singurul mijloc de a combate pe acești bătrâni încăpăținați, era ironia, ridicolul; și comedia lui Alexandri a îndeplinit cu prisosință acest rol. În aproape toate comediiile lui vedem un bătrân ce contrastează cu un tânăr; din acest contrast reiese acele nepotriviri între ideile, obiceiurile, tendințele lor. În «Iorgu dela Sadagura» mai ales, se poate vedea acest curios contrast. Pe lângă asta, el mai descrie viciile de-ale societății în care trăia, reliefându-le cât se poate mai deslușit. În «Iași, în carnaval» de exemplu, vedem defilând înaintea noastră întregul cortegiu de tipuri, idei, moravuri și tendințe de ale societății în mijlocul căreia trăia. Rezumând întreaga activitate dramatică (în sens de comedie) a lui Alexandri, vom găsi că tipurile lui principale ar fi următoarele: boerul reacționar (Aga-chi-Flutur, Hași-Petcu) cucoana caraghioasă și sentimentală (cucoana Chirița) tânărul ștregar și deștept [Nicu Dorian], tânărul prost [Leon Dalbu], tânărul mucalit sau prost (Ărvinte și Pepelea); apoi un grec [Zuliaridi], evreu (Moise) neamț (baron fon Klaine), francez (Șerl) etc.

Comedia lui nu este însă o comedie de caracter, ci comedie de moravuri; și între aceste 2 feluri de comedii este o mare deosebire. Cea dintâi analizează sufletul omenesc până în cele mai ascunse cute; în acest fel de comedie sub masca râsului se ascunde cugetarea; ea te face să râzi, judecând. Cea de-a doua analizează tipuri și moravuri nu caractere. De aceea cea dintâi e eternă, pe când cea de-adoua e trecătoare. În orice caz, Alexandri urmând o idee moralizatoare în artă, și aici stă meritul lui, a combătut multe rele și cu succes. În el găsim mai mult forma exterioară a vieții omenesci, pe care urmașul lui, nemuritorul Caragiale o va întregi, dând mai multă importanță manifes-

tărilor sufletești. În adevăr, cercetând „O noapte furtunoasă” vedem că acțiunea întreagă, care e vie, se bazează pe sentimente puternice: găsim iubire, poafe nu tocmai morală, dar în orice caz sinceră, încredere puternică în prieteni, sentimentul fricei și al umilinței încarnată în tipul lui Spiridon. Lumea în care se petrece acțiunea e formată din oameni incultți și grosolani; Jupân Dumitrache, Nae Ipingescu, Chiriac, Spiridon, Veta și Zița fac parte din această lume. Rică Venturiano reprezintă tineretul cu o cultură superficială, fals, cu convingeri schimbătoare, fără ideal.

Trecând la a 2-a mare comedie a lui Caragiale, vom observa că Zaharia Trahanache, nu e altul decât Jupân Dumitrache. Amândoi au încredere oarbă în prietenii lor și amândoi sunt înșelați. De asemenea și Zoe se aseamănă cu Veta, iar Chiriac cu Tipătescu. Ceea ce deosebește pe unii de ceilalți e starea socială și întrucâtva cea culturală. Prefectul Tipătescu deși e imoral, totuși e conștient de purtarea lui și de mediul în care trăiește, încât la un moment dat strigă: „Ce lume, ce lume!” Rolul lui Rică Venturiano, în ceea ce privește starea intelectuală, în „Scrisoarea perdută” e multiplicat prin Cațavencu, Farfuridi, Ionescu ș. a. Deasemeni Nae Ipingescu s'a transformat în tipul șarlatan dar simpatic a lui Pristanda, care repetă: «familie mare, remunerație mică»... În «D'ale Camavalului» vedem diferite tipuri ca Nae Gîrimea, Mița Baston, tipuri de mahala, în bună parte. În această farsă autorul vrea să ne producă numai râsul, punând diversele personaje în situații comice, descriindu-ne în acelaș timp diversele moravuri ușoare ale mahalalei. În Conu Leonida față cu reacțiunea nu mai găsim nici amor nici intrigă; aci vom găsi pe un bătrân pensionar, care explică nevastăii sale „halucinațiile” și despre «Galibardi». Acest pensionar e un om incult, mărginit, dar care face politică.

Ceia ce interesează mai mult în comedia lui Carageale e „satira socială” ce posedă.

Carageale satirizează ca și Alexandri o epocă de transformare socială; moravurile și ideile din apus înlocuind prea brusc pe cele existente a produs spirite, idei demne de ridiculizare. În orice caz Caragiale chiar dacă n'a făcut o operă veșnică ca aceea a lui Molière, prin faptul că el tratează mai mult chestii sociale, corespunzătoare unei epoci distincte, are un merit deosebit; acest merit constă în aceea că tratează chestiuni pe care le cunoaște în amănunțime, slujindu-se în acelaș timp de mijloace teatrale, de adevărat maestru. De aceea el rămâne pentru Români cel mai mare autor dramatic.

* * *

Înainte de a găsi și pe C. Facca cu «Franțuzitele»; aici biciuește obiceiul de a vorbi franțuzește, în dauna limbei române; biciuește mai ales femeile, în mijlocul cărora se găsesc unele care neștiind bine această limbă, o schilodesc, producând prin aceasta râsul. Și la dansul se observă o tendință moralizatoare.

* * *

Contemporan cu dansul găsim pe Ollănescu-Ascanio cu «Pe malul gârlei», care e mai mult o tragi-comedie.

În prezent găsim de asemeni autori de comedii românești, precum e D-l Delavrancea cu „Irinel” și «Hagi Tudose»; D-l Locusteanu cu «Nevasta lui Cerceluș» și «Funcționarul dela Domenii». D-l Herz cu „Paianjenul”; de asemeni putem menționa «Cometa» D-lor Anghel și Iosif, comedie care n'are alt scop decât delectarea publicului.

* * *

Acestea sunt diversele faze ale comediei noastre. Din cercetarea lor rezultă că atât Alexandri cât și Caragiale, căci dâșii sunt adevărații reprezentanți ai comediei noastre, au știut să servească prin satira lor, la stărpirea multor rele din mijlocul neamului nostru.

N. Mavrodin, cl. VI liceul „Unirea”

CÂNTĂREȚE, CÂNTĂ... CÂNTĂ...

ZI din scripcă lăutare,
ZI de dor.
Pân' la anul cine știe
Poate mor ..

ZI, să tremure pe strune
Duios cânt,
Mi ș'a întors din lungă cale
Doru'n frânt.

Vrăjitoarea mi-a 'ntins bobii
Bată-i focul,
Și mi-a spus că-mi mână pașii
Nenorocul..

Pune mâna și ți-acordă
Scripcu-ți sfântă,
Și pe urmă... cântărețe,
Cântă... cântă...

V. Șt. Vlădescu, normalist-Buzău.

IN LUPTĂ PENTRU LIMBĂ

«Patria noastră nu este numai România de azi, ea trebuie să cuprindă cu gândul și vecinătățile unde se vorbește și se simte românește».

Pe când în cercul Sasca, la alegeri, cu toate ingerințele jandarmilor, notarilor și judecătorilor s'au găsit 538 de alegători români cari să desfidă vârful baionetei și să-și afirme viața națională, pe când prin urmare peste Carpați „țărâtimea a fost la înălțime” prin abnegațiunea de care a dat dovadă, în nordul regatului român, în Bucovina cea frumoasă, s'a ridicat lângă bara justiției un glas de protestare contra tuturor loviturilor și nedreptăților făcute celui mai scump odor al nostru : - *Limba strămoșească.*

Acest glas a fost al lui Octavian Scalat, căruia nedându-se voie a vorbi în limba românească la tribunalul comercial din Cernăuți, a părăsit instanța—vestețind astfel, călcarea unui drept sfânt consfințit prin un paragraf din legea dela 1867 din care zice : „Toate popoarele statului sunt egal îndreptățite și fiecare popor are un drept neatacabil, ca să i se păstreze și desvolte naționalitatea și limba.—Indreptățire egală a tuturor limbilor uzate ale țării în școală, oficiu și viața publică se recunoaște prin stat“.

Dar legea această a fost călcată căci nici în școală, nici în oficiu și nici în viața publică limbei românești nu i s'a dat nici o considerație; din contră ea a fost prigonită. Și în contra acestei călcări de lege, contra nedreptății ce se făcea limbei românești, patriolul Octavian Scalat, s'a ridicat și la bara justiției a făcut un gest plin de admirație... un gest prin care a arătat dușmanilor românismului, că trebuie să respecte drepturile și ca atare limba unui neam oropsit de soartă dar mai nobil ca ei... unui neam care odinioară întregit a fost santinela creștinătății contra Islamului!... A arătat bunul român Oct. Scalat tuturor că cu toate încercările lor și cu toate nedreptățile scandaloase făcute, din pieptul Românului Bucovinean nu s'a stins focul sacru al dragostei de neam!..

Iar voi, Români Bucovineni, fiți mândri că aveți un asemenea conducător patriot!... Și noi ca și voi ne fălim cu gestul lui Oct. Scalat!... Și noi ca și voi protestăm și respingem o tratare atât de neomenoasă a limbei românești!..

Luptați înainte, căci cu cât presiunile înstrăinării vor fi mai mari, cu atât vă ve-ți oțeli, vă veți încorda forțele și ve-ți putea să treceți peste toate piedicile, să fiți mai tenaci curentului înstrăinării!... Semănați conștiința națională și vorbiți copiilor voștri de nobila origină a neamului românesc, de comorile lui de vitejie și de mândrul regat românesc!... Faceți ca și ei împreună cu noi și voi să avem mai multă încredere în viitorul acestui nobil neam, încredere bazată pe faptele mărețe din trecutul lui!..

Și celor cari voesc să vă răpească ce este al vostru, spune-ți-le că nu vor răuși; spuneți-le că nu vor putea ca prin încercări meschine să vă desnaționalizeze căci deși din nenorocire voi sunteți despărțiți politicește de cei din regat—conștiința Națională—este la voi în picioare, aspirațiile sfinte n'au pierit!... Mai spuneți-le că Românului i-a rămas în sânge și suflet din virtuțile părinților cari puneau mai pre sus chiar de cât viața—fericirea neamului românesc!..

Mihail Gh. Arifeanu, clasa 5 M. Liceul din Ploiești.

Rucăr 25 Aprilie 1913.

IMPRESII DIN CĂLĂTORIE

Stau și mă gândesc și amintiri plăcute mă împresoară de toate părțile, și mă conduc în altă parte, în locuri străine, într'o țară unde cerul cel azuriu se întrece cu clima dulce, cu atmosfera caldă ce învâluie pământuri bogate și roditoare, mă conduc în frumoasa Italie.

Tablouri nenumărate se perindează înaintea ochilor, văd Roma cea frumoasă, dar văd mai presus Roma antică. Clădiri frumoase și interesante se aștern înainte, iar altele vin și le ia locul. Gândul meu zboară și mai departe și se oprește în alt loc, unde cerul e mai frumos și soarele mai strălucitor și unde marea albastră lovește înfuriată malurile stâncoase.

E Neapolul, orașul plăcut tuturor italienilor, unde poziție în-

Cu atât mai mult poporul nostru, care e o bucată mică, ruptă din colosul cel mare al latinității și care bucată a rătăcit mult timp în inconștientă; această porțiune din uriașul latin a fost călăuzit mai târziu într'o stea lucitoare, către Roma, mama neamului nostru. Atunci toate privirile noastre s'au îndreptat către această stea luminoasă de unde am aflat ideea latinității, ideea înrudirii, care ne-a deșteptat din somnul nostru adânc, ne-a luminat și ne-a învăluit într'o purpură fină de cultură, din care a eșit apoi năzuințele noastre cele mai înalte, idealurile noastre cele mai mari. La auzul acestui nume, Roma, fiecare Român tresaltă, căci ea își are un mare loc în trecutul nostru național.

Citind călătoria lui Goethe în Italia, vom putea lesne vedea impresiile atât de vii și puternice ce a influențat mintea și spiritul marelui poet german, la vederea cetății antice, cu toate monumentele ei ce sunt martori adevărați ai civilizației romane.

Cu atât mai mult trebuie să fim impresionați noi Românii și să ne ducem acolo, luând exemplul dela Germani, Francezi, Englezi, ca să admirăm și să vedem tot ceia ce iscusința și munca neobosită a strămoșilor noștri a putut să conceapă.

Forul Roman. Inchipuiți-vă o vale dreptunghiulară imensă, mai mult lungă de cât largă, în care coloane, schelete de casă, arcuri de triumf, blocuri de marmură aruncate în neregulă unele peste altele, parcă-și plâng gloria trecutului, vi se prezintă înaintea ochilor.

Cuprins între Capitol, Palatin, Quirinal și Velia, acest oraș în ruine este tot ceia ce Roma are mai interesant. Aici e centrul și locul de viață a poporului roman, aici e teatrul unde s'a petrecut și perindat toate scenele memorabile ale istoriei romane. Printre căminurile împrăștiate, sub zidurile aceste dărâmate se adăposteau odinioară mândrii stăpânitori ai lumii. Ici, colo, răsare câte un zid mai bine păstrat, câți-va stâlpi mai rezistenți, care sunt o icoană luminoasă a trecutului și care ne arată și dovedește măreția de odinioară a Forului Roman.

Din zidurile lui s'au clădit sute și mii de case, distrugându-se acești martori ai vieții romane. De un timp încoace aceste barbarii au fost oprite și statul a început să desgroape aceste rămășiți, întărindu-le pe acelea care nu mai puteau rezista.

Aici, printre rândurile acestui for, se țin deseori conferințe, unde oratorul arată la fața locului și explică rămășițele mărețului for de odinioară, arată ceia ce aceste ruine reprezintă, căci ele sunt adevărate focare de învățătură, ajutând astfel la mărirea cunoștințelor.

Câte lucruri însemnate nu s'au făcut aici, câte glasuri puternice și viguroase nu s'au izbit de zidurile acestea. Orice piatră, lespeze de marmoră, colț de pământ de aci este martor al istoriei romane, și vorbește totdeauna despre puterea strămoșilor noștri. Este mormântul gloriei Romane apuse, este oglinda vie a vieții publice și sărbătorești a poporului celui mai demn de cunoscut, a poporului roman.

Mă scobor în mijlocul vechii Rome. Aceste dărămături se da-

toresc în mare parte împăraților romani, și în special lui Iuliu Caesar care avea planuri mărețe pentru înfrumusețarea forului. Făcu multe schimbări dar moartea îl opri să-și sfârșească planurile. Octavian August urmează planurile unchiului său, ridicând forul pe o treaptă înaltă, sub care el și-a luat toată mărimea și splendoarea.

Colind printre aceste ruine și mă opresc spre miez de noapte în fața *Basilicei Aemilia*; Urme foarte puține ne indică ce-a fost odată această basilică. Ea se datorește în mare parte familiei Emillilor. Spre miez de zi se ridică *Basilica Iulia*, construită de Iuliu Caesar. Ruinele rămase ne indică întinderea mare a acestei basilici. Temeliile care au rămas din ea precum și bogăția pardoselei fragmentele de marmoră sunt o dovadă vie a strălucirii care a împodobit această basilică. Pe dealul Velia se văd ruinele altei basilici care e opera lui Constantin cel Mare. Cele trei arcade colosale sunt de o arhitectură demnă de văzut. După modelul bolților sale colosale s'a construit bolta sfântului Petru. *Curia*, vechiul senat Roman, în locul ce unește poalele Capitoliului cu ale Quirinalului. Aici se adunau senatorii îmbrăcați în toge cu purpură, toga praetexta, și dispuneau de pace sau de război. Aproape de Comitiu se află rămășițele unei tribune mărginită de o balustadă, întreruptă la mijloc. Aici era locul destinat oratorului. Lungă de vre-o 24 m. și înaltă de 3 metri, ea este rămășița cea mai interesantă de văzut. Pe părțile laterale se ridicau coloane și statui frumoase care împodobeau acest monument. Observ niște găuri în zidul din afară ce-mi amintesc locurile de unde eșau ciorurile de corăbii. De la aceste insigne aurite, tribuna și-a căpătat numele de *Rostra*. Pe această tribună Cicero, și-a ținut catilinarele sale, vorbele lui înflăcărare se sdrobeau de statuile ce-l înconjurau. Aici s'a desfășurat întreaga elocință a democrației romane. Aci oratorii își înălțau glasurile ca să stăpânească mulțimea poporului ce acoperea piața lespeduită dinaintea tribunei. Aceste locuri poartă numele pașilor lui Caesar și August, al marelui Traian, și aci glasul atingător al lui Cicerone a făcut să tresalte zidurile și mulțimea de toge ce ascultă pe marele orator. Pășesc mai departe printre ziduri și temple antice și mă opresc înaintea templului lui Saturn. Situat la poalele capitoliului este o ruină demnă de văzut. Fundamentul înalt format din blocuri se observă destul de bine. Spre fațadă opt coloane stau încă neclintite și plâng gloria trecutului, rătăcite prin raionul acesta de dărămături. Recunososc aproape de arcul lui Septimu-Sever, *Umbilicium Urbis Romae* centrul închipuit al vechii cetăți. Ajung la ruinele *Templului Concordiei*, format de Camil în memoria sfârșitului lungilor războaie dintre patricieni și plebei. Sub Palatin se află *Templul lui Castor și Polux*, care deși e fărâmițit, totuși e în stare să ne amintească despre timpurile de glorie ale Republicei. Aci, fineța întrupată cu eleganță mai zâmbește încă pe ruinele cele puține. Trei coloane corintiene din marmoră de Paros se reazămă pe temelii. Acest templu a servit adesea ori la ședințele Senatului. Iată și arcul de triumf a lui Septimu-Sever. Acest arc de marmoră înalt și destul de lung

este străbătut de trei intrări. Pe fațada principală se vede scene din războiu și un număr mare de baso-reliefuri. Deasupra eră statuia împăratului pe un car cu 6 cai. Printre aceste ruine își face loc *Via Sacra* pe unde veneau triumfătorii din războie, conducând pe șeful lor învingător.

Am colindat mult această cale acoperită de urmele romane de temple, de altare, de arcuiri de triumf. Aci în mijlocul atâtor ziduri mă simpt transportat în timpul vieții de perfecționare a oratoriei romane, în timpul republicei. Călcând pe pietrele acestea mă gândesc la animația și sărbătorile de mărire națională care au fost pe aici, mai ales atunci când învingătorii erau conduși în triumf. Forul a fost cândva locul de unde porneau decisiile hotărâtoare pentru toată lumea. Ochii mei mai privesc încă odată această vale acoperită de martorii vechimei, de urmele antichității romane. Le-am văzut cu ochii și le-am admirat ca pe niște lucruri sfinte care sunt demne de văzul nostru.

Imi închipui tot ce mâna măească a omului a făurit și conceput și văd ce natura și timpul, acești doi factori universali au distrus. Ei au înmormântat o comoră frumoasă și bogată și au lăsat abia o urmă slabă ca amintire și închipuire din tot ceia ce a fost odată.

Am mereu înaintea ochilor această vale în care a trăit o lume întreagă și privirea mea întâlnește adesea orî case și ruine sub care mândrii și adevărații cetățeni s'au adăpostit.

Jean I. Rădulescu cl. VI-a M.

Cântecul de jale al păstorului

— (După Gnethe) —

*Colo departe pe culme,
De miî de ori mă opresc,
De-aici rezemat de-a mea cârjă
Adesea în vale privesc.*

*Atunci îmi urmez a mea turmă,
Păzită de-un câine iubit;
Acum ajuns-am în vale
Și totuși nu știu de-am sosit.*

*Câmpia nverzită e plină
De flori ce exală parfum,
Le rup, n'am cui le trimite,
Le miros, svârlindu-le'n drum.*

*Și gerul, furtuna și ploaia,
Le'ndur în câmpul deschis,
Și ușa-mi de acasă e'nchisă,
Căct totul în viață-i un vis.*

*E drept, curcubeul se vede
Deasupra căsuței din sat,
Dar draga-mi ce-acolo șezuse
Departe, departe - a plecat.*

*S'a dus departe de țară,
Pe mare s'a îndreptat!
'Nainte ! oișelor, mergeți,
Păstorul e prea 'ndurerat.*

Iași

A. Dumbravă, cl. VI Lic. Național.

GIGICA

A trecut un an de când un dor nespus mă dusese departe, departe sub un cer străin. Voiam să văd pe Gigi, pe verișoara mea bolnavă, care pentru a se însănătoși se dusese departe sub cerul albastru și dulce al Italiei.

* * *

Neroi, Aprilie 1912.

Trenul se opri.

Când mă scoborâi din vagon, dorul care mă adusese până aici dispăru, transformându-se într'un fel de frică de necunoscut, frică de care nu'mi puteam da seama.

„Cum am s'o revăd? „ ce-arn să simt?... cu ce cuvinte are să mă primească? „... acestea erau întrebările ce-mi forfoteau prin minte în timp ce câți-va călători englezi se scoborau nepăsători din vagoane,

Mă îndreptai spre peronul orașelului cu pași înceți.

Un drum mărginit de palmieri și pini mi se desfășură înaintea ochilor.

Eră o alee frumoasă, verde care arată în plină viață vegetațiunea ce nu se ivise prin locurile de unde veneam.

Totul mi se părea atrăgător, deosebit.

Trăsura înaintă din ce în ce, iar ici colo, se zăriau câte-va miniaturi de prăvălii având în înfățișarea lor ceva prietenesc, intim.

Am ajuns. Era seara.

Trăsura se opri în dreptul «Marelui Hotel».

Prin întretăierea ușilor deschise putui observa în întuneric ceva deosebit.

Eră marea! o mare deosebită, asemănătoare unui lac.

Am intrat.

Un ascensor mic, parcă sfios ca și suftetul meu. Mă sui încet, spuindu-mi parcă prin scârțâitul său ceva din durerile celor unde mă duceam.

Am ajuns.

Am intrat în odaie. Am revăzut'o! Era aceeași!

Nu'mi puteam închipui să-i fi rămas acelaș zâmbet, aceeași lucire a ochilor care adesea mă fermecă.

Nu se schimbase de loc.

Un zâmbet de fericire îi acoperi obraji.

Privind'o cum stă în pat înconjurată de cărți îmi reveneau în minte imagini din trecut.

Revăd timpurile când începuse să i se nască gustul cititului.

De mică citiă mult și deseori spre a nu fi certată de părinți, cu cartea ascunsă sub șorț se ducea în vre-un colțisor, unde nevăzută de nimeni citea cu nesaț pagini care-i reprezentau viețe, obiceiuri și caractere necunoscute până atunci de mintea ei de copilă.

Am stat lângă ea, o priveam, abea mai puteam scoate câte-va vorbe răslețe, fără de rost.

Timpul trecu.

Acele două ceasuri fuseseră secunde.

Eră târziu. Marea acea liniștită, mișcată acum de vre-un vânt puternic făcea să se audă zgomotul înfricoșător al valurilor în timp ce câte un ecou rătăcitor al unei muzici ajungea până în odaie.

Eră muzica din parcul de palmieri și portocali care era ascultată de fericiții, veniți acolo nu spre a se însănătoși, ci pentru a gustă din frumusețea naturei din farmecul mării liniștite și argintate.

Eră târziu. Am plecat.

În trista mea odaie de hotel, cu geamul deschis, zăream în lumina lunii cum se ridică tăcut și mândru dealul plantat cu măslini și lămâi.

Am stins lumina.

Intins pe pat în întuneric așteptam somnul.

N'a venit.

Amintirile din copilăria cea mai fragedă îmi veneau în minte, fiecare grăbindu-se să plece pentru a face loc unei alteia.

Ō revedeam pe Gigi mică, mică de tot în casa înaltă cu două etaje.

Intr'o zi jucându-ne am spart un vas din salon. Ah! vai! am simțit atunci prima bătaie de care mai târziu ne aminteam cu plăcere.

Dar la Râmnic!

Revăd timpurile când așteptam cu nerăbdare sosirea vacanței Paștelui.

Atunci Gigi cu sora, părinții și celelalte rude soseau.

Ce veselie eră printre noi toți.

Cireșii în floare, albiți ca de zăpadă, priveau parcă din înălțimea lor cum ne jucam, cum ne certam chiar câte odată.

Iar adierile vântului, care făceau să foșnească ramurile și florile îmi dădeau impresia că acel foșnet nu este altceva decât un răs de fericire al naturei, care și ea în acele momente părea încântată de jocurile noastre nevinovate.

Dar petrecerile de la via din Coroteni!

Îmi amintesc că trecusem bine examenul și ca răsplată mi se permise să mă duc la Coroteni.

Eram cu Gigi. Ce bine am petrecut!

Strugurii se copseseră. Intinși pe iarbă, priveam departe, departe de tot. Un zâmbet fin de melancolie ne acoperea figurele gândindu-ne: vom fi oare în totdeauna fericiți ca acum?

Din timp în timp ajungea până la noi chiuitul vre-unui flăcău, țipătul sau cântecul vre-unei fete, fluierul vre-unui ciobănaș însoțit de zăngănitul clopoștelor oișelor.

Dar pe urmă!

Tismana! Ce bine petrecurăm și acolo!

O revăd cum învăța.

Dimineața, când mă deșteptam, mă duceam imediat să deschid geamurile, pentru a simți aerul de dimineață, aer rece și plin de sănătate.

Afară eră o liniște desăvârșită.

În timp ce încă toți dormeau zăream zilnic numai o siluetă care citea la o masă. Era Gigi.

Dar sărbătoarea Sfintei Maria?

Din strămoși este obiceiul ca la 15 August toți țărani din județele de prinprejur să vie să-și curețe păcatele la mănăstirea Tismana. Și în adevăr veniseră țărani din toți munții Gorjului și ai Mehedințului spre a se închină cu sfîntenie acolo.

Ce sărbătoare eră.

Împreună cu Gigi umblam pretutindeni, ne amestecam printre țărani și țărance simțind și noi o plăcere nespūsă să împărtășim câte va clipe din viața lor, să simțim ceva din viața simplă și plină de farmec, când sunt și ei în sărbătoare.

Am adormit, am visat, nu știu ce s'a mai întîmplat.

Când m'am deșteptat odaia eră luminată de razele unui soare puternic, ce pătrundeau prin crăpăturile obloanelor verzi de la ferestrele hotelului

Le-am deschis ca să pătrundă cât mai multă lumină și căldură.

Ce frumos era afară! Peste tot verdeață și poezie. Dar marea? Eră o mare liniștită, suferindă! Unde este marea noastră furtunoasă, înegrită de reflexul cerului posomorât, cu valuri albite de spumă, reprezentând o mare plină de viață, neconținut în luptă.

Pe când aceasta? Un lac liniștit!

Chiar corăbiile cu pânzele albe pluteau parcă cu tristeță pe această înfinitate de apă, deasupra căreia nu adia nici un vînt ușor, pe care corăbierul nu simția nici cea mai mică legănare care dă farmecul și poezia corăbiilor când plutesc pe mare.

Mare melancolică, mare fără de valuri, plină de tristeță, mare bolnavă pentru bolnavi.

Soarele își reflectă parcă cu tristeță razele sale, dându-i un colorit argintiu, iar albilor pescari care sburau deasupra undelor slabe le eră parcă silă să se arunce în ele.

Am eșit în parc.

Numai verdeață și flori.

Frumoase erau.. Încântătoare chiar, dar îmi păreau nepotrivite. Preferam acestui soare, soarele nostru bolnăvicios de la începutul primăverei.

Îmi plăceau mai mult copacii de la noi, desbrăcați de frunziș, neînverziți încă, decât aleele de portocali, palmieri și lămâi ce se deschideau în toate părțile.

M'am suit să văd din nou pe Gigi.

Eră Gigi de eri, Gigi de la Coroteni, de la Tismana, Gigi așa cum o cunoscusem în totdeauna.

Am glumit cu ea ca și odinioară.

Eră aceiași! aceiași!

S'a împlinit anul.

Soarele slab de primăvară își aruncă razele sale argintii pe copacii înmuguriți.

Dar acel al Italiei!?!...

Ca și anul trecut, portocalii desigur își scaldă în razele lui puternice, strălucirea frunzelor și a fructelor aurii.

Acolo vegetația este în viață în timp ce marea liniștită și argintată așteaptă în zadar un vânt mai îndrăzneț care să-i dea viață, să-i facă valuri cu spume albe, ce leagănă corăbiile și le duc în voia întâmplărei departe, departe pe mare.

Această mare rămâne și va rămâne aceeași.

Portocalii vor înverzi și auri iarăși livezile prin frunzișul și fructele lor.

Totul de anul trecut a redevenit precum a fost.

Dar oare Gigi?!?

O mai fi având și astăzi ca altă dată zâmbetul plin de bunătate însoțit de privirea ei atât de pătrunzătoare care i împodobeau figura-i plină de gingășie și frumusețe?!?

Iași, Aprilie.

VESPASIAN V. PELLA

Elev cl. VI-a, Liceul Internat.

CRONICA

Entuziasmul și dragostea cu care colegii noștri au fost primiți în frumoasa Italia, în patria artelor și a literaturii, folosul real cu care s'au întors din această excursie, ne-a îndemnat și pe noi, elevii cl. VI ca în unire cu cei din VIII, VII-a și a V-a să facem o excursie în țara noastră, în Moldova noastră, ca să cunoaștem mai întâiu țara, și apoi la anul să putem merge să vizităm și alte locuri străine. Excursia va fi condusă de Sfinția Sa Preotul Econom Pantelimon Romanescu. Vom vizita rând pe rând toate mănăstirile din județul Neamț și Suceava. Vom trece apoi în Bucovina, unde vom vizita Mănăstirea Dragomirna, vom vizita Suceava vechea capitală a lui Ștefan și vom depune la mormântul Voevodului salutul fiilor de la malul Milcovului și vârful Vrancei. Din Suceava ne vom îndrepta spre Cernăuți, iar de acolo ne vom întoarce în țară, vizitând mănăstirile din jud. Botoșani și orașul Iași. Excursia va începe la 25 Iunie. Abia așteptăm să se termine școala, pentru ca să putem pleca mai curând, să ne vedem mai degrabă cu iubiții noștri Bucovineni, să trăim și noi o clipă din viața lor amărâtă și plină de necazuri, să fim și noi martori numai un moment macar la chinurile ce le îndură dânșii acolo, pentru ca să putem ști mai bine să le venim în ajutor la vreme de pericol. Dece D-zeu ca timpurile acelea să nu întârzie prea mult.

G. ALEXAN.

Revista Revistelor

Versuri și proză Anul II, No. 7-8 — Mulțumim din suflet acestei reviste pentru cuvintele măgulitoare și pline de laudă ce le-a găsit pentru noi. Între altele ni se spune, că nu poate fi inutilă o publicație școlară tipărită sub controlul profesorilor, în care se are în vedere numai cultura și educația tinerelor generații. O revistă ca aceasta—cum bine spune «Versuri și proză»—necesită cheltueli nu tocmai banale. Ne surprinde însă faptul că revista aceasta ne întreabă: „Câte goluri nu s'ar putea umplea în biblioteca școlii cu fondurile întrebuintate în modul acesta“.

Mai întâi o lămurire: Să știe revista «Versuri și proză» că revista noastră la început n'a avut nici un fond; prin urmare toate cheltuețele care se fac la revistă se fac din proprii ei bani, cari n'au nici un amestec cu biblioteca. Și deoarece a venit vorba de bibliotecă, trebuie să spunem-n'am vrut s'o facem până acum—că golurile cari au fost în biblioteca școlii noastre s'au completat din banii bibliotecii și n'au bună parte și cu bani dela revistă Anul acesta numai, sub rodnicia președinției a D-lui Papadopol s'a cumpărat aproape 2000 de volume, atât din autorii noștri cât și din cei străini. Ori cine ar veni în biblioteca noastră va pleca mai mult ca mulțumit, văzând toate cărțile legate și etichetate, aranjate pe serii și după autori și aceasta grație muncii fără preget depusă de valorosul nostru bibliotecar, Șerban Cliza.

Asemenea dacă revista „Versuri și proză” ar fi citit regulat revista noastră, ar fi văzut că din fondurile revistei s'a ajutat cu 500 de lei unii excursioniști cari s'au dus în Italia. Starea materială ca și cea morală a revistei fiind desul de înfloritoare, ne permitem să scoatem revista cât se poate de bine, căci acesta a și fost scopul nostru: să poată folosi tineretului la ceva, iar nu ca să vânăm numai banul.

Cuvântul Anul I No. 59. Mulțumim ziarului „Cuvântul” pentru dragostea

și bună voința ce o arată publicației noastre.

Revista ortodoxă Anul I No. 7-8. De vreo câteva luni apare la București o revistă a cărei absolută nevoie se simțea de multă vreme: Revista Ortodoxă. În jurul acestei reviste s'au grupat persoane însemnate ca Arhimandritul Scriban, I. Mihălcescu etc. etc., cari au hotărât ca prin pana lor să lupte în contra curentului ce s'a format de câțiva timp—în țară la noi în special—pentru părăsirea credinței. Numărul liber—cugetătorilor și ateilor a crescut considerabil în ultimul timp. Revista aceasta are o misiune înaltă: de a apăra ortodoxia de pericolul ce o amenință, dea îndepărtă pe cei rătăciți din drumul greșit pe care l-au apucat și de a le striga tuturor acestora:

«Fără credință viața n'are nici un rost, iar progres adevărat, cultura sănătoasă și fericire nu există». În No. 7-8, între alte articole foarte interesante semnate de Arhimandritul Scriban, Popescu-Mălăești, I. Mihălcescu, Ștefan Meteș, D. Furtună etc., găsim un articol pornit din adâncul sufletului, un articol plin de jale și durere care te îngrozește prin adevărul ce conține. E intitulat „Semne rele” și semnat de Ec. C. Nazarie. Ni se vorbește de condamnarea la muncă silnică a celor 7 uci-gași a lui Stroe Beloescu și pe Sfinția Sa nu-l interesează condamnarea acestor rătăciți, dar îl interesează și-l întristează în acelaș timp faptul că școala, biserica, societatea și autoritatea laică n'a fost în stare să le dea o creștere care să-i abată din calea cea rea. Și totuși, aceste toate n'au fost în stare să-i abată din calea cea rea fiindcă Statul n'are în slujba lui oameni care să lucreze cu dragoste și cu tragere de inimă. Școala nu face mai nimic pentru luminarea poporului «căci cei trimiși ca luminători ai satelor și încălzitori ai inimilor, sunt câte odată suflete pierdute, inimi pustii de credință și sentimente înalte, care răspândesc în jurul lor numai perzanie». Singur care ar putea mobila inima po-

porului este preotul. Dar și acesta de cele mai multe ori dă peste greutăți de neînvinș. Starea aceasta de lucruri a devenit îngrijitoare și luarea de măsuri noi se impune.

Incercări. Anul I No. 2. Revista elevilor dela Iași, pusă sub conducerea d-lor Em. Constantinescu și Gh. Scorpan, progresează din ce în ce. În numărul de față, pe lângă alte articole destul de frumoase, un articol serios „de profundis clamavi ad te” semnat de A. Brudariu, ne dă credința că revista aceasta va răspunde în totul așteptărilor noastre.

* * *

Ramuri No. 9. — În acest număr pe lângă alte interesante și frumoase articole semnate de I. Agârbiceanu, Calion Theodorian, D. Tomescu etc. găsim și un nume frumos, acela pe care acum câteva săptămâni numai l'am găsit în mijlocul Italiei, în forum romanum, e al D-lui Apostol D. Culea. Mulțumim și pe această cale distinșului nostru confrate pentru dragostea cu care ne-a călăuzit prin Roma antică. D-l Culea în articolul D-sale «Ceva despre Italia muzicală». Ne arată gradul de dezvoltare la care a ajuns muzica în Italia. În Italia tot omul cântă. Ori unde te-ai întoarce cântec și iar cântec. Dela copii cei mai neastâmpărați cari se joacă pe străzile Neapolului și până la bătrânii gârbovi și încărcăți de ani, toți, fără deosebire cântă. «Nu e orașel și prea rari sunt safele fără o societate filarmonică, cu o sală de teatru, fie cât de mică». Ar trebui ca și noi, care ne pretindem urmași ai romanilor deci frați ai italienilor să fim nutriți de astfel de sentimente pentru muzică, mai ales că «baionete austriace au trebuit să cadă atunci când se cântă la Veneția operele lui Verdi—învinse de invincibila putere a sufletului națiunii ofensate și oprimate».

* * *

Căminul No. 1, Bacău. — Este o nouă

apariție în ogorul literilor române căreia îi urăm deplin succes.

Recenzii. — Am primit cu o adevărată bucurie la redacția noastră cartea D-lui Director C. Tomulescu: „O excursie în Bucovina”. Nu putem găsi cuvinte de laudă pentru profesorii și elevii școlii normale din Buzău, care s'au convins de foloasele excursiilor, și mai ales excursiunilor la frați. Onoare școlii normale din Buzău.

Pană Popescu. — *Importanța deprinderii.* Ploești, Tip. Speranța. În această dizertație D-l Popescu ne arată că importanța deprinderii e de un interes capital. Sunt deprinderi rete de care nu poți scăpa ca tutunul, alcoolul — dar sunt atâtea și atâtea deprinderi bune de cari cineva, care s'a obișnuit cu ele nu se poate debarasa.

«Se povestește că într'un accident de tren, un tigr de menagerie, a cărui colivie se sfărâmase, a ieșit mai întâi afară apoi foarte iute s'a strecurat la loc, ca speriat de noile responsabilități, încât a putut fi închis fără greutate.

În sfârșit :

«Deprinderea este deci ca o cârmă mare, ce regulează mișcările societății; este cel mai prețios agent de conservare. Ea singură ne păzește în limitele ordinii și scapă pe privilegiatii soartei de asalturile invidiei și ale sărăciei. Ea singură menține în căile cele mai aspre și cele mai puțin seducătoare pe aceia pe care nașterea și educația lor i-a pus acolo. Ea este care face pe pescar să stea toată iarna în barcă pe mare; ea ține pe miner în întunecimele ocnelor; ea leagă pe țaran de căminul și de ogorul său; ea ne protejează de năvălirea locuitorilor deșertului și zonelor înghețate».

* * *

Primit la redacție: *Din taina vechilor răspintii* de Elena Farago și *Cum ajunge cineva om* de G. Astan asupra cărora v'om reveni în curând.

G. Alexan

Soluții și probleme. — III. *Geometrie.* Soluția problemei 2 (No. 9).

Observ că ADC ca exterior triunghiului ADB, ne dă

$$ADC = B + DAB \quad (1)$$

Apoi $ADC = DAC$ (2), căci triunghiul ADC este isoscel având prin ipoteză $AC = DC$.

Deci $DAC = B + DAB$ [3]
ori din figură $DAC = DAE + EAC$.

Prin urmare $DAE + EAC = B + DAB$ [4]

Ducând DF paralel cu AC se formează triunghiul BFD egal cu
triunghiul EAC, având $FDB = ACE$ [ca corespondente] cuprinse între
laturi egale: $BD = AC$ prin ipoteză și $FD = AC = DC = EC$.

Deci triunghiurile fiind egale, unghiurile B și EAC sunt egale ca

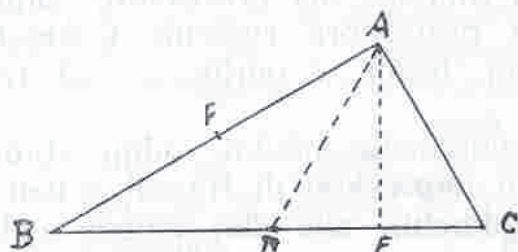

Fig. 1

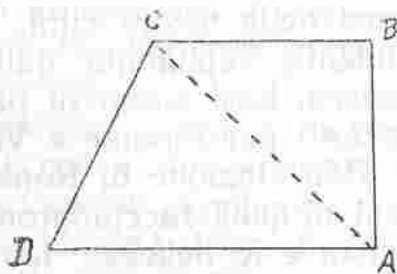

Fig. 2

opuse la laturi egale, și atunci din [4] rezultă

$DAE = DAB$ ceea ce să cerea.

Rezolvită de N. A. Bardescu, cl. VI Reală, Buzău. Gh. S. Radovici, cl. III liceul Ploești, a rezolvit-o în alt mod.

Soluția problemei 2 (No. 7). (vezi fig. 2)

Să se arate că într'un trapez ABCD (A și B fiind drepte) avem
relațiunea $AB \cdot \operatorname{tg} ADB = m \cdot BC$ (1), dacă $\operatorname{tg} ADB \operatorname{tg} ACB = m$.

Vasilescu C. Florin Ploești.

Inlocuind pe m în [1] avem

$AB \cdot \operatorname{tg} ADB = \operatorname{tg} ADB \cdot \operatorname{tg} ACB \cdot BC$ sau
 $AB = BC \cdot \operatorname{tg} ACB$. ceea ce să cerea.

Rezolvită de Gr. C. Zamfirescu, cl. VI Reală, Focșani.

Voci din presa italiana

privitoare la excursia noastră

Urmare și sfârșit

La partenza dei rumeni.—Il prof. Costantino Leonescu, dirigente la comitiva rumena dei professori e degli studenti rumeni, è venuto con i suoi connazionali nel nostro ufficio a salutarci prima di partire da Roma.

Tutti ringraziano la stampa e la cittadinanza delle cortesie loro usate durante la loro permanenza nella nostra città, dove furono ovunque ricevuti con la più grande amabilità.

I rumeni partono stamane alle 7 per Napoli.

Auguriamo loro il buon viaggio con la speranza di rivederli presto fra noi.

Il Messaggero. 27 Aprile.

La partenza degli studenti rumeni.— Ieri mattina, alle 7, partirono alla volta di Napoli gli studenti rumeni che, accompagnati da loro professori, sono stati di questi giorni, ospiti di Roma.

Il prof. Costantino Leonescu, accomiatandosi dagli amici e dai connazionali che si erano recati alla stazione per salutarlo, ebbe, anche a nome dei suoi compagni di viaggio, calde parole di ringraziamento per la squisita ospitalità ricevuta nella capitale d'Italia.

La Tribuna. 27 Aprile.

Rumeni a Roma.—Col treno di ieri, provenienti da Napoli, ritornava nella nostra città, la comitiva rumena dei professori, signore e studenti, capitanata dall'infaticabile professore rumeno Costantino Leonescu. Essi erano di passaggio per Roma e partirono col treno delle 2,40 per Firenze e Venezia.

Alla stazione di Roma furono caldamente salutati dagli studenti italiani ai quali raccontarono delle loro impresioni di Napoli e dell'importanza e le bellezze tanto dei monumenti, che dei musei e delle passeggiate di Napoli.

In ispecial modo rimasero impressionatissimi della visita fatta a Pompei, dove alcuni studenti rumeni, presero dei schizzi e fecero molte fotografie.

Al loro ritorno in patria, come fu fatto due anni fa, per iniziativa del professore Leonescu, gli studenti faranno una descrizione del loro viaggio in Italia e al miglior lavoro sarà concesso un premio di L. 500 e il libro verrà stampato a cura del Ministero dell' I. P.

All'ultimo momento il giovane italiano Claudio Martini con parole commosse salutò tutti i professori, le signore e gli studenti rumeni, augurando loro il buon viaggio.

Alla partenza del treno gli studenti rumeni intonarono il bellissimo canto *La bella Italia*, e richiesti da alcuni militari italiani presenti alla partenza, cantarono l'*Inno di Garibaldi*, applauditi calorosamente dai presenti.

Il professore Papadopol invitò gli studenti a gridare: evviva la colonia rumena di Roma, rappresentata dal signor C. J. Mitilineu, il quale ebbe la cortesia di assistere la comitiva non solamente a Roma, ma invitato, accompagnò i professori e gli studenti a Napoli.

Il cav. Mitilineu, invitò la comitiva di salutare con un affettuoso grido di „Viva il Re d'Italia“; e fra acclamazioni e saluti, mentre il treno si muoveva i rumeni intonarono la marcia nazionale rumena, seguita da grida di „Viva il Re d'Italia, viva Roma“.

Il Messaggero. 2 Maiu.

Il viaggio in Italia di una comitiva di studenti rumeni

Il loro soggiorno a Firenze

Dopo aver visitato Napoli e Roma, sono giunti nella nostra città una comitiva di studenti rumeni, del Liceo di Unirea di Focsani.

Accompagnavano quei baldi e simpatici giovani il loro direttore prof. C. Leonescu e i loro insegnanti D. Papadopol, N. Coliş, dott. Eallan, I. Mateescu, Sp. Lăduncă, M. Rainu, D. Neagu.

Gli studenti, stanno facendo un viaggio d'istruzione in Italia, desiosi di conoscere da vicino il nostro popolo, che amano immensamente. Sono entusiasti di Roma, di Napoli e di Firenze, ove si sono tra-

tenuti per circa 4 giorni. Hanno minutamente visitato le Gallerie ed i principali monumenti. Ora sono partiti alla volta di Venezia.

Prima di partire, hanno tenuto alla Trattoria di Marengo, in Via Nazionale, un banchetto invitando, con gentile pensiero la stampa cittadina e cioè il *Nuovo Giornale* e la *Nazione*. Inutile dire che il banchetto, inappuntabilmente servito, si è svolto tra la massima allegria. Gli studenti hanno cantato in coro e magnificamente, l'inno di Garibaldi, l'inno goliardico «Gaudemus igitur» e il loro inno nazionale.

Alla fine il Direttore prof. Leonescu, dopo aver briandato alla bella Italia, dice di esser dolentissimo di dover lasciare Firenze e fa la storia di questa escursione studentesca. Si mostra soddisfatto per la perfetta riuscita del viaggio da loro intrapreso in Italia e si augura che a questa seguano altre escursioni, per meglio cementare l'amicizia fra l'Italia e la consorella latina Rumenia. Termina acclamando all'Italia e tutti i popoli latini. Gli studenti entusiasti applaudiscono e la lieta riunione si scioglie al grido di viva l'Italia! Viva Firenze e viva la Rumenia.

Il Nuovo giornale. Firenze (Florența) 6 Mai

Studenti rumeni di passaggio da Firenze

Mercoledì scorso, provenienti da Roma, giungevano nella nostra città circa una cinquantina di studenti del Liceo „Unirea“ di Focsani Romania. Gli studenti, che erano accompagnati dai professori signori C. Leonescu, D. Papadopol, Sp. Lăduncă, N. Coleș, I. Mateescu e dai dottori V. Balan e N. Rainu, sono venuti in Italia per visitarne le principali città. Infatti essi visitarono Napoli, Roma, e dopo una permanenza di quattro giorni nella nostra città, partirono ieri mattina alla volta di Venezia. Gli studenti, che indossavano tutti la loro caratteristica uniforme alla militare, visitarono i principali monumenti della città rimanendone entusiasti. Essi, prima di partire, vollero riunirsi a banchetto, al quale invitarono anche i cronisti dei giornali cittadini „Nuovo Giornale“ e „Nazione“. Il banchetto ebbe luogo nel Ristorante Marengo di Via Nazionale, che gli studenti avevano frequentato durante la loro permanenza nella nostra città, e fu signorilmente servito sotto la direzione del proprietario sig. Ermanno Petrucci. Alle tavole, artisticamente addobbate con ricchi fiori erano i professori anzidetti e gli studenti: Gorgos Alex., D. Dumitriu, C. Vulpescu, Gross N., C. Pană, V. Ciuciur, Gh. Ionescu, Gh. Rădulescu, S. Bercovici, Simion Ștefănescu, Sager, D. Pălănceanu, Chr. Pruncu, Em. Antonescu, R. Sărățeanu, Rom. Negutz, Emilian e Armand Constantinescu, C. Rosin, Horatiu Cardaș, Sig. Mohr, S. Rădulescu, P. Rarincescu, I. Hanagik, I. Niculescu, N. Nedelcu, A. Dobreanu, I. Rădulescu, V. Graur, I. Missir, I. Manoliu, S. Gorovei.

Durante il banchetto furono cantati vari cori e l'«Inno di Garibaldi», che gli studenti eseguirono con mirabile armonia in italiano. Fu cantato anche l'inno reale romeno „trăiască Regele in pace si onor“ e l'inno studentesco internazionale. Parlarono in romeno, francese ed in italiano, suscitando grandissimo entusiasmo, il prof. C. Leonescu, lo scultore Pavelescu, da molti anni ospite della nostra città, lo studente Vulpescu ed i giornalisti presenti. Furono fatti vari brindisi all'avvenire ed alla prosperità delle due Nazioni. La simpatica riunione, dalle 20 si protrasse fino alle 23 in mezzo sempre ad una simpatica cordialità e ad un grande entusiasmo.